

Ali preveč popuščate?

Ali je mogoče, da od svojega **otroka** pričakujemo premalo in mu dajemo preveč tako igračk kot pomoči...?

Za zdrav psihični razvoj **otroci** poleg ljubezni potrebujejo tudi malček vsakodnevne frustracije preko katere se naučijo kako obvladovati vsakodnevne prepreke in težave v življenju. Kako doseči tisto kar želijo, kako se izraziti, ko ni po njihovem, kako vzeti v obzir druge ljudi... Če jim to odvzamemo - če zadovoljujemo vsako njihovo potrebo in se maksimalno trudimo, da se izognemo vsaki možnosti, da bi otroka vznemirili in frustrirali - jim odvezemo zelo dragocene in življenjsko pomembne priložnosti, da se nečesa naučijo.

Če si podrejamo vse, tudi svoje potrebe, potem bomo svoje otroke naučili nečesa česar nismo želeli; da so vedno na prvem mestu, da drugi niso pomembni, ter da je sprejemljivo, če prizadenemo druge in se vedno potegnemo le za sebe. Prevečkrat starši pretiravajo v podrejanju svojega življenja zaradi potreb otrok. Nekateri starši si poiščejo stanovanje poleg vrtca, šole, vsak prostor v hiši je igralnica polna igračk,... Ali je mogoče da tudi vi svojemu otroku ustrezete prevečkrat, pričakujete od njega premalo in mu dajete preveč igračk? Vse več je staršev, ki svojim otrokom ne znajo odreči ničesar in se bojijo, da jim bo NE prinesel manj ljubezni iz strani otroka.

Kdo je torej kriv, da so otroci razvajeni? Ne moremo z zagotovilom trditi, da so naši otroci razvajeni. Ampak naredili so anketo v kateri je 60% staršev izjavilo, da imajo precej razvajene otroke. Številni starši si želijo dobre komunikacije med otrokom in njimi, a ne diktatorskih pravil. Skoraj vsi starši težijo k temu, da bi bili svojemu otroku tudi prijatelji ne le starši, a ta želja ima prevečkrat previsoko ceno; onemogočenje postavitve jasnih meja!

Starši imajo danes več možnosti, da otroka razvadijo kot nekoč. Ženske imajo otroke kasneje kot nekoč, ko so ženske pri 30 letih imele že 3 otroke - danes so otroci kasneje in starši pogosto ostanejo pri enem otroku, ki mu namenjajo vse preveč pozornosti in mu več omogočajo. Skoraj vsi starši danes svojemu otroku privoščijo lastno televizijo, svoj telefon... Iz perspektive otroka se je svet začel vrteti okoli njih. Pogosto pričakujejo od staršev, da jim to omogočijo, ne da bi oni morali karkoli narediti za to. Še en velik problem pa je tudi stalna odsotnost staršev zaradi prevelike zaposlenosti. Starši zaradi tega občutijo veliko krivdo in tako jih imajo otroci v pesti, starši pa si želijo, da bi bilo takrat, ko so skupaj vse popolno. Ena in edina možnost je, da otroku postavimo jasne meje - tukaj ne sme biti popustljivosti. To naredi otroke razumne ter jim daje oporo in zaupanje. Tako se otroci naučijo sprejemati ter obvladovati lastne frustracije. Vprašanje je le, kako bodo starši, ki meja niso postavili že v mladosti, to vkomponirali v kasnejšo dobo?

Četudi se vam zdi težko pa je postavitve jasnih mej eden in edini način absolutne ljubezni do otroka. V ritmu življenja starši pogosto popuščajo, ker je to enostavneje in hitreje. To pa povzroča težave na dolgi rok. Če je otroku nekaj en dan dopuščeno naslednji dan ne pa ne in bo za isto stvar kaznovan, ne bo mogel dojeti kje so meje in do kam lahko gre. Delo staršev pa je, da otroka naučijo strpnosti in da znajo počakati na nagrado. Obstaja fenomen starševske ljubezni, ki ga lahko kličemo "odklanjanje težav". Najprej se prične z malimi stvarmi; otrok se uči hoditi - starši pa ga še naprej nosijo. Hranijo ga, četudi se zna hraniti sam, tisto kar bi želeli, da otrok postori raje postori sami... Namesto, da bi otroku, ki si želi pokazati napredek in samostojnost pokazali podporo in ga pri tem bodrili v lastne sposobnosti mu to onemogočajo. Izjemnega pomena je, da se otrok nauči na lastnih napakah. Današnji starši pogosto verjamejo, da je vse kar otrok naredi prav. Zaradi tega branijo svojega otroka, če je nekoga udaril, si prisvojil tuj predmet, naredil karkoli narobe. Tako onemogočijo otroku, da bi se iz situacije naučil lekcije kaj je prav in kaj ni. Številni starši imajo idejo, da z otrokom ne morejo ustvariti bližine in istočasno postaviti meja. To je napačno - jasne meje in odprta komunikacija so osnova za pristno bližino. Ko otrok tik pred kosilom želi sladoled ali vztraja, da bi gledal televizijo, se najprej vprašajte, česa se bo s tem naučil? Želite, da se nauči, da je vedno vse po njegovo, ter da bo vedno dobil kar si želi? Naučite ga odgovornosti, naj otrok opravlja tudi domača opravila - tako bodo otroci tudi, ko odrastejo znali postoriti potrebno po hiši. Zapomnite si, da vzgajate moške in žene bodočih rodov!